

ind at stille, saalænge jeg har med disse Forhold at gjøre. Det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa man rettest behandler en saadan Daab, er, at betragte den i Lighed med Hjemmedaab. Den høitærede Taler veed, at Hjemmedaab skal publiceres i Kirken bagefter, og denne Fordring maa derfor vistnok stilles, naar der foresligger et saadant Tilfælde, at et Barn er døbt af en Mand, som ikke længer var Sognepræst ved nogen bestemt Menighed. Men jeg vil ogsaa gjøre opmærksom, paa, at der er man igjen bunden af Loven, idet man ikke kan overse, at der er en Forordning af 30te Mai 1828, som har foreskrevet Regler for, naar Hjemmedaab maa finde Sted, og indskrænket denne Daab til ganske enkelte særlige Tilfælde; forsaavidt Hjemmedaab finder Sted udenfor saadanne Tilfælde, kunne Vedkommende blive underlasterede Ansvar og Mulct. Jeg har ikke villet og kan ikke udtale mig bestemt, end jeg nu har gjort, men forsaavidt dette specielle Spørgsmaal ligger noget af de ærede Medlemmer her i Thinget paa Hjerte, skal jeg udtale for dem som min Mening, at man maa betragte en Handling som den, hvorom der har været Tale, lig med Hjemmedaab, og det kunde albrig falde mig ind — jeg gjentager det — at stille den Fordring, at et saadant hjemmedøbt Barn skulde dødes om igjen; det vilde efter min Mening være en Regen med Sacramenterne, som var suldstændig usforsvarlig.

Tscherning: Jeg skulde tage meget feil, om der ikke er et temmelig gammelt Rescript, som giver Bestemmelser for Betydningen af Daab og Vielser, der ere foretagne af Præster, som ere fjernede fra deres Sogne, som opholde sig i fremmede Lande. Jeg tør ikke sige det med Sikkerhed, thi det er meget længe siden, jeg har seet det, men jeg troer ganske vist, at det eksisterer, og dets Bestemmelser forekomme mig da aldeles beslægtede med, hvad her ligger for. Der ligger i alt Fald deri en Erkjendelse af, at saadanne Acter, udøvede af en viet Præst, have deres fulde Gyldighed.

Søgsbro: Den ærede Minister sagde, at et Barn, som var døbt af en Præst, der ikke var Sognepræst, men iøvrigt havde sin

kirkelige Vielse, skulde behandles, som om det var hjemmedøbt, og altsaa fremstilles i Kirken, men jeg vil tillade mig at spørge den ærede Minister, om det er hans Mening, at dette ogsaa skal skee, hvis Barnet bliver ved at leve med den Daab, det har faaet, indtil den Tid, da det skal confirmeres; der er nemlig ikke Noget iveien for, at et saadant Barn kan voze op uden at faae den Daab, som er borgerlig gyldig, da Spørgsmaalet derom først kommer frem, naar Confirmationen forestaaer. Vil altsaa den ærede Minister, at en Dreng eller Pige paa 14—15 Aar skal fremstilles i Kirken, og at En paa hans eller hendes Begne skal svare Ja til Troesbekjendelsen? For mig staaer dette som Noget, jeg ikke kan troe, at hverken den ærede Minister eller nogen Biskop i Landet vilde tilraade. Jeg skal iøvrigt ikke gaae ind paa de forskjellige Spørgsmaal, der ere komne frem, navnlig fra det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning); jeg har tidligere havt Leilighed til at udtale mine Anstuelser ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand, ogsaa om flere af disse Spørgsmaal, hvori jeg, hvor enig jeg end i mange Punkter er med ham, dog i Afskilligt afviger fra ham. Jeg troer saaledes ikke, at vi med det ærede Medlem skulle opmuntre Ministeren til ved Ordningen af disse Forhold at gaae frem ad Bestyrelsesveien, men netop søge vor Styrke i, at det er Lovgivningsfager. Jeg finder ikke, saaledes som den ærede Minister, noget Uheldigt deri, men tværtimod en stor Betryggelse for Troesfriheden her i Landet, en Betryggelse, som er given, ikke alene ved senere Love, men ogsaa ved selve Christian den Tjentes Danste Lov. Disse Sager kunne ikke gaae over til at blive Bestyrelsesfager, saalænge Danste Lov ligger til Grund for vore kirkelige Forhold. Det er uheldigt at skulle tage Ordet saa silbdt efter saa lange Forhandlinger som de, der idag have fundet Sted, og saa kort forinden Samlingens Slutning, og jeg havde derfor tænkt, ikke at ville tage Ordet iaften, men nogle Ytringer af den ærede Minister gjøre, at jeg maa tillade mig at henstille nogle Betragtninger til den Dverveielse, som jeg ikke tvivler om, at han vil skjænke hele denne Sag, og som han ogsaa sagde, at det var hans faste Beslutning at give